

Indonesië 2015

Deel 6

Java - Sumatra

Het grootste meer van Indonesië, het Tobameer, ligt op een hoogte van 900 m. Het is gevormd na een prehistorische vulkaaneruptie, die een grote krater heeft

veroorzaakt. In de loop der eeuwen heeft de krater zich gevuld met water tot een 450 m diep meer, dat 90 km lang is en dat een oppervlakte heeft van 1707 km². Boottochten op het meer kunnen bij rustig weer fantastisch zijn, maar vaak staat er een harde wind, die grote golven doet ontstaan waardoor de vaart niet altijd even rustig verloopt en soms kan het er zelfs hevig spoken.

We logeren 2 dagen in Tongging, een klein leuk dorpje aan het Tobameer.

We bereiken via alweer een hobbelige weg het hotel en het ziet er op het eerste gezicht heel leuk uit gelegen aan het Tobameer. Maar dan.

Als eerste wijzen wij een bovenverdieping af waar werkluitjes naast ons ijverig bezig zijn een nieuw appartement te bouwen. Ik kom hier voor mijn rust.

Na veel vijven en zessen krijgen wij een alleenstaand huis toegewezen. In Nederland noemt men dat een villa. Hoe jammer toch dat de villa niet onderhouden is en in principe ook gerenoveerd moet worden.

We bekijken de villa beter en merken op dat er geen terrasstoelen staan. Geen probleem voor Ibu, die het

complex runt, en worden van een ander huisje gepakt. Ik zeg, 'maar die rotan stoelen met spijlen zitten veel te hard'. Ibu weer weg en komt met twee place mats als kussen. Ik moet er echt om lachen. Alsof dat helpen zal om zachter te zitten. Dan bekijken we de ruime slaapkamer en vragen om een ventilator, want het is

bloedheet. Ventilator tak ada en kan niet geregeld worden. De beluchting is een klein raampje met muskietengaas.

Wanneer Peter het raampje opent en tegen het muskietengaas drukt, is het gaas los en valt naar buiten. Het gaas is totaal verveerd. Hoe zit het dan met de muskieten? Oh, die zijn er niet!!!! Tak ada (tidak ada), en een klamboe is niet nodig.

Wij hebben bij ons bed geen nachtkastje. Wordt geregeld, in die zin dat die ook weer uit een andere logeerkamer wordt gehaald. Ik controleer nu de badkamer.

Op het toilet is een toilet Douche waar continu een straaltje uit de slang spuit. Bij een bezoek aan het toilet ben ik direct gedoucht. Voor Ibu ook geen punt

en roept de werkluitjes om dit te repareren en zijzelf komt met wel vijf verschillende gebruikte doucheslangen aan. Het duurt even, maar het lukt niet. De andere slangen passen niet, lekken ook of het lekt weer ergens anders.

Ibu komt met een dweilstok om de volledige vloer te zwabberen. Opnieuw

komt Ibu met een oplossing. Ze doet een dweiltje onder de kraan. Ze transpireert als een otter bij het heen en weer geloop. Er is wel een wastafel, maar de kraan zit los en geeft nauwelijks water. We laten dat maar zo.

We willen wat gaan drinken en Peter wil de

deur op slot doen. Mis poes. Wel een slot met een ketting maar geen sleutel. Sleutel zoek. Ibu weet raad en komt met een nieuw slot en sleutel. We gaan nu maar eerst naar het restaurant voor een Bir Bintang om de dorst te lessen. Tak ada. Moet in dorp gehaald worden en wordt dan in de vriezer even gekoeld. We nemen maar iets anders. Het is een druk heen en weer geloop van Ibu, de werkluitjes en ik.

Ondanks alle ellende blijf ik vrolijk en samen met Ibu lachen wij beidjes totdat ik tranen in mijn ogen krijg.

Ik ga wandelen naar het Tobameer. De tuin achter onze villa is goed verzorgd met zelfs een rozenboog. Ik zie vreemde in het zwart geklede poppen in de verte en vertel dit later aan Peter. Tijdens het op mijn gemak wandelen vind ik een kemiri noot tussen het gras. De bomen langs het pad blijken kemiri bomen te zijn. Die bomen heb ik nog nooit gezien. Nu ga ik samen met Peter naar het Toba meer. De in het zwart geklede vogelverschrikkers zijn mensen!

Inmiddels is het gehaalde bier wat gekoeld en we genieten van onze Bir Bintang.

De derde fles is voor vanavond... 's Avonds blijkt de derde fles gesprongen te zijn in de vriezer. Vergeten ja eruit te halen.

Avondeten? Tak ada.....moet van te voren besteld worden. Wat een ellende! Niets heeft Ibu in voorraad van het door ons inmiddels omgedoopte hotel "Isterniet". We gaan maar buitenshuis naar een restaurant.

De volgende dag nog voor het ontbijt om 7.00 uur, wak ik Ibu die nog slaapt. Ik wil graag kopi tubruk roep ik op goed geluk door de kieren van haar slaappleaats

Ze staat op, die lieverd en even later kan ik een kop koffie krijgen in de eetkamer. Nu nog koffie voor Peter. Onderweg naar onze villa met de koffie zie ik midden op het pad een Tonggèrèt

(cicade). Nu heb ik die cicaden wel gehoord maar nog nooit gezien. Ik buk me om de cicade op te rapen, maar hij leeft nog en vliegt weg.

Meestal verstoppden deze beesten zich in bomen.

Bij het ontbijt opnieuw pancake met banaan (iets anders isterniet) en voor Peter mata sapi zonder brood. We besluiten deze dag in hotel 'tak ada' te blijven. Het wordt een rustige ochtend. Bij het middageten weer twee stukken ayam voor Peter en ik krijg weer die pancake. Het komt mijn neus uit. Ik vraag om een servet. Tak ada en inventief als Ibu is, krijgen wij een versleten theedoek.

Een opstapje voor de auto is inmiddels gemaakt, want om de auto in te komen moet ik zowat klimmen. Er is eigenlijk nog meer te vertellen over hotel "Isterniet", maar het wordt langdradig.

De volgende dag gaan we vroeg op pad naar Sinkil. De route naar Sinkil is meer dan vreselijk! We zijn in totaal al acht uur onderweg met heel veel haarspeldbochten willen wij de speedboot nog halen naar Pulau Banyak voor de overtocht. Er moet een pauze worden ingelast. We gaan weer gehaast verder en

puffen wat uit bij een waterval. De meegenomen tèt botol in de auto is warm geworden en niet te drinken. In de middag gegeten bij een warung. Hoewel ik liever buiten eet, neem ik plaats op een bank binnen. Het dienstertje loopt ook wat mank. ‘Mijn voet is opgezet’, zegt ze op mijn vraag met een schuine blik naar haar chef. ‘Dat komt door het vele lopen’. De gebakken tahu vind ik heerlijk en kijk of ik wat kan kopen om onderweg wat te snoepen, zoals ondé-ondé.

Bij de volgende rook stop onder een Nanka boom pakken donkere wolken zich samen en ja hoor er volgt een heerlijke tropische regenbui. Ik ga heel even midden op de weg staan, zoals toen ik nog klein was. Even verderop zit een echtpaar voor hun huisje op de grond noten te bewerken. Is ons niet duidelijk waarmee ze bezig zijn. Ik ga weer jongkok en volgens uitleg gebruiken ze

die om haren mee te verven. Ik krijg de pit mee. Peter maakt tijdens deze verschillende stops nog wat foto's van een becak, een kerkje of andere bijzonderheden.

We gaan weer verder richting Sinkil. De chauffeur weet ook niet precies waar we moeten zijn voor de boot en belt onderweg een man. Hij vangt ons op langs de weg. Waar is ons een raadsel. Eindelijk zien wij hem staan bij een warung en drinken eerst nog een koffie. Wij zitten buiten op een lange houten bank. Wij beidjes zijn afgedraaid. De Man gaat nu met ons mee naar de haven, want hij weet

waar de speedboot ligt. Omstreeks 18.00 uur arriveren we in Sinkil in de haven bij de boot. Er wordt weer veel heen en weer gebeld en ons wordt verteld dat het te gevaarlijk en te laat is om de overtocht te maken naar het eiland. Inderdaad, even later enorme hoosbuien waar grote slurfen onder hingen. Wat nu zegt Pietje Cru? Blijft over om ergens maar te overnachten en te proberen een hotel te vinden. We vinden het “beste” hotel van Sinkil.....eh ik bedoel eigenlijk het slechtste want beter is er niet... en checken in.

Eerst gaan we maar met De Man weer terug naar zijn restaurant en hij belt onderweg zijn vrouw dat wij komen eten. Inmiddels is het daar niet meer zo druk en de regen is

opgehouden. Door de kieren van het restaurant roep ik naar zijn vrouw dat ze niet teveel eten voor ons moet maken. Ze trekt zich daar niets van aan en komt met de ene schotel na de andere. Bij vertrek nodigt hij ons uit morgen eerst bij hem te komen ontbijten.

Terug bij het hotel, wat er van buiten leuk uitziet, gaan we naar onze kamer en zien de enorme puinhoop. De kamer ruikt muf, toilet niet schoongemaakt, weer geen wastafel en in de gangen enorme machines voor waarschijnlijk de verbouwing die aan de gang is. Alles eerst laten luchten en schoonmaken. Aduh het moet maar. Het is gelukkig maar voor 1 nacht en andere hotels zijn er niet zegt de chauffeur. Dit is het beste!

Na installatie gaan we maar op het terras iets drinken en maken kennis met enkele jongelui die daar rondhangen en ergens iets hebben gehaald om te eten.

Er wordt een stoel en tafel bij geplaatst en we kunnen eindelijk eens rustig bijkomen van deze toch weer hectische dag met een drankje en een sigaretje.

Natuurlijk wordt een wederzijdse kennismaking gemaakt. Het zijn Javanen. Ze zien onmiddellijk dat Peter een Londo (een Belanda in het Bahasa Indonesia) is. Eentje kan mij niet thuis brengen met mijn groene ogen. Om niet en detail te

treden zeg ik maar dat ik een 'gado-gado' ben. 'Zijn er nog Javanen in Nederland', vraagt er een. 'U weet wel met de namen eindigen op o'. Op goed geluk noem ik Kromowidjojo. Ze lachen, 'ja die naam kennen we ook'. Op de valreep zegt een van de luitjes dat het gevaarlijk is in het moeras. Er zijn

krokodillen. Er is een man half opgegeten toen hij met een groepje eetbare schelpen aan het zoeken is.

De buoyo (krokodil) hebben ze met andere luitjes te pakken genomen en gedood.

Peter die het gesprek niet kan volgen is al verdwenen naar de kamer.

Kort hierna volg ik ook in de kamer met airco die achteraf niet werkt.

Het is me weer een dagje wat.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen